

Het ongeluk over jezelf afroepen

► Michael Verschuere en Marc Coucke zien Anderlecht verliezen in Moeskroen. © PHOTO NEWS

Wat het nieuwe bestuur van Royal Sporting Club Anderlecht vorig weekend heeft beoogd met het ontslag van Hein Vanhaezebrouck, is helemaal uitgekomen: een schok-effect, een turnaround. In en tegen Moeskroen gaven ze niet langer door onkans en een beetje onkunde de punten weg aan het eind van een felbevochten wedstrijd, neen, ze legden meteen in het begin van de wedstrijd alle onkunde op tafel.

Na vijftien minuten stond het al 2-0. Kansloos. Oké, onkans was ook nu weer in het spel want die bom bij 2-0 mag die Marko Bakic nog honderd keer proberen, dat lukt hem nooit meer. Anderlecht op weg naar een eerste seizoenseinde zonder play-off 1? Het zou zomaar kunnen, zou José De Cauwer zeggen als hij voetbalanalist was, wat ook zomaar zou kunnen als je ziet wie tegenwoordig allemaal een mening mag hebben over voetbal, maar dat is voor een andere keer.

Misschien toch nog even: wat heeft die Mo Messoudi ooit gepresteerd om ineens als analist te worden opgevoerd? Een betere analist dan een voetballer, dat wel. Ik heb die laatste met Beerschot Wilrijk bij Gent zien voetballen, of wat daarvoor moest doorgaan. Misschien een goede raad: als Karl of Frank je nog eens vraagt, zeg neen en ga bijtrainen.

Uitgewoonde villa

Over tot de orde van de dag: ik heb te doen met Anderlecht. Ik heb zeker te doen met Hein Vanhaezebrouck. Meer zelfs, ik heb ook te doen met Marc Coucke. En ook wel een beetje met Michael Verschuere, die in een van zijn eerste weken als sportieve baas meteen al de neus van Pinokkio kreeg opgezet. Op donderdag: "Wij hebben het volste vertrouwen in Hein. Hein is onze trainer en dat zal hij blijven." Op zondag, een communiqué: "Anderlecht neemt afscheid van Hein Vanhaezebrouck."

Begin dit jaar schreef ik in een column dat Anderlecht een uitgewoonde, bouwvallige belle époque-villa was waarover een beslissing moet vallen: slopen of renoveren. De vergelijking met die villa was niet helemaal juist. Anderlecht was eerder zo'n Brussels voormalig sterrenrestaurant, vergane glorie, toiletten die blijven lopen, putjes die stinken, maar nog steeds die intrinsieke klasse, al zou het meer dan één euro kosten om de zaak weer op de rails te krijgen.

De gevel kreeg een facelift, de keuken werd vernieuwd, het menu ook, er kwam een nieuwe topkok, maar die kreeg verkeerde en

goedkope ingrediënten om mee te koken. Waarop tot overmaat van ramp de kok door de plankenvloer zakte.

Nu slaan ze ons rond de oren met zinnen als "we zitten in de hoek waar de klappen vallen". Of nog: "Als het tegen zit, zit het tegen." En ten slotte: "We zullen de kelk tot de bodem moeten ledigen." Murphy voetbalt tegenwoordig wel mee als paars-wit in de buurt is, dat is overduidelijk, maar eigenlijk is maar één spreekwoord op zijn plaats: het ongeluk over jezelf afroepen.

Met de grove borstel

Dat is wat Marc Coucke heeft gedaan. In plaats van een zachte transitie is hij met de grove borstel door de club gegaan, niet beseffend dat een voetbalclub in sportief opzicht geen bedrijf is als een ander, met werknemers die je van de ene op de andere dag met targets kunt opzadelen. Het sportief weefsel van een club is teer, en dat mag wel wat harder, maar je moet er rekening mee houden.

De dag dat ik hoorde dat de dokter die door hem was binnengehaald erover dacht om Pronokal aan zijn te dikke keeper voor te schrijven, dacht ik: misschien loopt dit slecht af. Toen daarop de voedingsdeskundige moest vertrekken, wist ik: dit loopt zeker slecht af. Later vertrok ongeveer iedereen die er iets van kon.

Het probleem met slechte beslissingen is dat de ene de andere uitlokt. Pär Zetterberg naast Hein op de bank zetten: dom. Hein ontslaan: erg dom. Frank Arnesen binnenhalen:

superdom. Ook een *journeyman*, maar gespecialiseerd in bestuurskamers. Gooien ze aan de ene kant de huismakelaar op straat – terecht, al hielp het dat die in bak moest gaan zitten –, halen ze langs de voordeur een man binnen met banden met al even louché make-ups.

Marc Coucke, een jaar geleden nog de onverdroten zeekapitein van KVO die uitgekeken was op de Noordzee en klaar was om de oceanen te bevaren, is vandaag de Roland Duchâtelet van Merelbeke, Brussel en wijde omstreken. Zijn personeel is hem beu en zijn klanten willen zijn spullen niet meer. Was RSC Anderlecht een gewoon bedrijf in zijn portefeuille, hij verkocht het. Een voetbalclub is geen gewoon bedrijf en Coucke is ook geen gewone ondernemer. De concurrentie is gewaarschuwd. Een aandeel dat bodemt, kan alleen maar stijgen.

De komende twee weken verschijnt er geen sportcolumn van Hans Vandeweghe.

**Zetterberg naast
Vanhaezebrouck
op de bank zetten:
dom.**

**Vanhaezebrouck
ontslaan: erg dom.**

**Arnesen
binnenhalen:
superdom**